

φτυάρι

φτυάρι κ. **φκυάρι, το**, ουσ. [<μσν. φτυάριν <μτγν. πτυάριον, υποκορ. του αρχ. ουσ. πτύον], το φτυάρι·

- *είναι μεγάλο φτυάρι, έχει τη συνήθεια να κακολογεί τους άλλους (να τους θάβει, όπως και ο νεκροθάφτης, που χρησιμοποιεί το φτυάρι για να θάψει το νεκρό): «μην πέσεις στο στόμα του τάδε, γιατί είναι μεγάλο φτυάρι»·*

- *έχει κάτι χέρια σαν φτυάρια, α. έχει πολύ μεγάλες παλάμες και, κατ' επέκταση, είναι πολύ δυνατός: «μην τα βάζεις μαζί του, γιατί έχει κάτι χέρια σαν φτυάρια. Μια να φας, δε θες άλλη!»· Από την εικόνα της μεταλλικής επιφάνειας του φτυαριού που είναι πλατιά και ελαφρά βαθουλωτή. β. έχει πολύ μακριά χέρια: «όταν δεν φτάνω κάτι, φωνάζω τον τάδε που έχει κάτι χέρια σαν φτυάρια»· Από την εικόνα του μακριού ξύλινου κονταριού στην άκρη του οποίου είναι προσαρμοσμένη η μεταλλική επιφάνεια του φτυαριού. Υποκορ. **φτυαράκι, το**.*

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας